

نطق حضرت عبدالبهاء در منزل علی قلی خان نبیل الدوله در واشنگتن، ۲۳ آوریل ۱۹۱۲

در سال ۱۹۱۰ حضرت عبدالبهاء پس از چهار دهه تبعید و زندان، در سن ۶۶ سالگی عازم سفری برای ترویج و انتشار پیام حضرت بهاءالله شدند. ایشان در مدت ۳ سال به ۹ کشور در ۳ قاره سفر کردند. در طول این سفر افرادی از هر طبقه و قشر اجتماع از دانشمندان و مردم عادی، سیاهپوستان و سفیدپوستان، فقرا و ثروتمندان به ملاقات ایشان می‌آمدند. در دانشگاه‌ها، گروه‌های صلح، کلیساها، کنیسه‌ها، مجامع علمی و یا بشردوستانه به ایراد سخنرانی پرداختند. گزیده‌ای از سخنرانی‌های ایشان در طول این سفرها به زبان فارسی در مجموعه‌ای با عنوان خطابات در ۳ جلد تنظیم شده است. در این قسمت نمونه‌ای از این سخنرانی‌ها را می‌توانید مطالعه کنید. نسخه کامل این کتاب‌ها در کتابخانه بهائی دسترس است.

الحمد لله قرون تاریک گذشت، قرن نورانی آمد. عقول و نفوس در ترقی است، ادراکات در تزايد است. هر کس تحرّی حقیقت می‌کند. هر انسانی می‌خواهد به آنچه صحیح است و سبب ترقی است پی‌برد. در عالم نساء هیجان عظیم است، نهایت آمال و آرزو، ترقی است و خدمت به عالم انسانی. شبهه‌ئی نیست جمعیت نساء در این عصر ترقی می‌نمایند و می‌کوشند تا با رجال هم‌عنان گردند. این نیت بزرگی است. اگر جمعیت نساء ترقی و اقتدار پیدا نمایند بسیاری از اموری را که حال از عهده بر نمی‌آیند جاری و مجری خواهند داشت.

امروز اعظم مصائب عالم حرب است. عالم انسانی راحت نیست و حرب دائمی است زیرا جمیع دول مستمراً در تهیّه حربند. جمیع اموال صرف حرب می‌شود این بیچاره زارع به کدّ یمین و عرق جبین شب و روز می‌کوشد تا چند دانه به دست آید و خرمنی اندوخته گردد ولی چه فایده زیرا حاصلات تجهیز حرب میشود و خرج توپ و تفنگ و قورخانه و کشتی‌های جنگ می‌گردد. و این حرب مالی دائمی است دیگر ملاحظه اتلاف نفوس نمائید که در میدان حرب چگونه پایمال می‌شوند. هر چند حرب جانی یعنی اتلاف نفوس محدود و مخصوص است اما حرب مالی دائمی است و عمومی و ضرر آن راجع به عموم بلکه عالم انسانی از آن متضرّر.

حال چون زنان در این قرن به حرکت آمده‌اند باید این را مدّ نظر داشته باشند تا امر صلح عمومی ترویج شود، وحدت عالم انسانی ظاهر گردد، فضائل بشر جلوه نماید، قلوب ملل بهم ارتباط جوید، تعصّب دینی و مذهبی بر طرف شود، تعصّب جنسی زائل گردد، تعصّب سیاسی نماند و تعصّب وطنی از میان برخیزد. زیرا جمعیت بشر یک عائله‌اند و جمیع اولاد آدم همه فرزندان خدا هستند. جمیع ممالک یک کره و یک وطن است و جمیع امم، بندگان یک خداوند. جمیع را خدا خلق کرده، جمیع را خدا حفظ می‌کند، روزی می‌دهد، می‌پروراند، الطافش شامل کلّ است و رحمتش بر همه نازل. مادام او عادل و مهربان است ما چرا ظلم و طغیان نمائیم؟ آیا ما بهتر می‌دانیم و دانایتر از خدا هستیم؟ استغفرالله. خدا عادل و مهربان است، ما چرا نا مهربان باشیم؟

شما که جمعیت نساء هستید بکوشید تا قلوب ارتباط دیگر حاصل نماید. جمیع دست بهم داده در خیر عالم انسانی بکوشید تا شرف عالم انسانی جلوه نماید. ملاحظه کنید اگر اهل یک خانه با هم الفت نمایند چه قدر فایده دارد و اگر اهل شهری با یکدیگر متحد و متفق باشند چه قدر سبب تعاضد و تعاون است و سبب نتایج کلیه و حصول عزّت و ثروت عمومیّه. و همچنین اهل اقلیمی اگر اتحاد نمایند چه قدر ترقّیات بیشتر و عزّت و سعادتشان زیادتیر گردد. و ملّت امریک چون متفق شدند چه قدر سبب سعادت و ترقّی و مدنیت ایشان گردید. اگر این اتحاد و اتفاق در میان ولایات متّحده نبود این ترقّی و علوم و صنایع و علویّت حاصل نمی‌شد. دیگر از این میزان بگیرید که اگر جمیع ملل اتحاد و اتفاق نمایند چگونه خواهد شد؛ یقین است این عالم جنّت ابهی شود، کمال آسایش دست دهد، فلاح عظیم حاصل گردد و جمیع مذاهب وحدت و یگانگی و اخوّت یابند. شرق و غرب دست در آغوش شود. جنوب و شمال مصافحه و معانقه نماید. علم وحدت عالم انسانی موج زند. خیمه صلح عمومی بلند گردد. آهنگ تحسین و تمجید از ملأ اعلی بگوش رسد. لهذا شما که خانم‌های محترمه‌اید و دانا و خیرخواه باید شب و روز بکوشید تا این علم وحدت و اتحاد در امریکا بلند شود و سرایت به سایر جهات نماید تا جهان جهان دیگر شود و کمال دیگر جلوه نماید.